

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΤΟ ΠΑΡΑΤΣΟΥΚΛΙ ΤΗΣ ΗΤΑΝ «ΤΑΦΟΣ». Όποιο μυστικό, όποια εμπιστευτική πληροφορία –προσωπική ή μη– έμπαινε στο αυτί της, δεν έβγαινε ποτέ παραέξω. Ήξερες ότι ήσουν ασφαλής· ήξερες ότι δεν θα σε κρίνει ή, αν σε έκρινε, θα το έκανε από μέσα της, κι έτσι δεν θα το μάθαινες ποτέ. Είχε το τέλειο βαφτιστικό, ένα όνομα που σήμαινε συνέπεια και ψυχική δύναμη¹, και είχε το κατάλληλο παρατσούκλι. Ως άνθρωπος ήταν αξιόπιστη και σταθερή, στωική αλλά και παραδόξως καθουσιαστική. Αυτός ήταν και ο λόγος που έκανε ακόμα πιο επώδυνη την επίσκεψη σε τούτο εδώ το μέρος. Και *ήταν πραγματικά* επώδυνη όχι μόνο από άποψη ψυχικής δοκιμασίας· η Κίτυ ένιωθε πραγματικό πόνο στο στήθος, και πιο συγκεκριμένα στην καρδιά, που ξεκίνησε με τη σκέψη ότι έπρεπε να πάει, δυνάμωσε με την παρουσία της εκεί, και χειρότερησε όταν συνειδητοποίησε πως όλο αυτό δεν ήταν ένα κακό όνειρο, ούτε λάθος συναγεμός, αλλά η ζωή στην πιο ωμή μορφή της. Μια ζωή που έδινε μάχη, τελικά καταδικασμένη σε θάνατο.

---

¹Το όνομα Κόνστανς έχει την ίδια ρίζα με το επίθετο constant που σημαίνει, μεταξύ άλλων, σταθερός, πιστός. (ΣτΜ)

Η Κίτυ διέσχισε με τα πόδια την ιδιωτική κλινική. Έπαιρνε τις σκάλες, τη στιγμή που μπορούσε να πάει με το ασανσέρ, έστριβε επίτηδες σε λάθος γωνίες, ενώ σε κάθε ευκαιρία επέτρεπε ευγενικά στους άλλους να περάσουν μπροστά της, ιδίως αν ήταν ασθενείς που βιάδιζαν με ταχύτητα σαλιγκαριού, στηριγμένοι σε περπατούρες ή τσουλώντας ορθοστάτες απ' όπου κρέμονταν ενδοφλέβιοι οροί. Αντιλαμβάνόταν τα περίεργα βλέμματα που της έριχναν οι γύρω της, συνέπεια της νευρικής κρίσης που περνούσε αυτή τη στιγμή. Αντιλαμβάνόταν επίσης ότι έκανε άσκοπα κύκλους γύρω-γύρω στην πτέρυγα. Έπιανε πρόθυμα κουβέντα με όποιον άγνωστο τύχαινε να θέλει να της μιλήσει, κι έκανε γενικά ό,τι ήταν δυνατόν προκειμένου να αναβάλει τη στιγμή που θα έφτανε στο δωμάτιο της Κόνστανς. Τελικά, όμως, τα ψέματα τελείωσαν όταν έφτασε σε αδιέξοδο: έναν ημικυκλικό χώρο με τέσσερις πόρτες. Οι τρεις ήταν ανοιχτές και από το σημείο όπου στεκόταν η Κίτυ, έβλεπε τους ασθενείς και τους επισκέπτες μέσα στα δωμάτια· όχι πως ήταν ανάγκη να κοιτάξει. Δεν χρειαζόταν να διαβάσει καν τους αριθμούς στις πόρτες, αφού κατάλαβε αμέσως σε ποιο δωμάτιο ήταν η φίλη και μέντοράς της. Ευχαρίστησε την τύχη που η πόρτα ήταν κλειστή, επιτρέποντάς της έτσι μια τελευταία καθυστέρηση.

Χτύπησε ανάλαφρα, χωρίς μεγάλη πεποίθηση, γιατί ναι μεν ήθελε να καταβάλει την προσπάθεια να δει τη φίλη της, αλλά στην ουσία ευχόταν να μην ακούσει το χτύπημα στην πόρτα ώστε η ίδια να μπορέσει να φύγει άπρακτη από εκεί, αλλά να μπορεί να λέει μετά ότι προσπάθησε, κι έτσι να μπορέσει να ησυχάσει χωρίς να την τρώνε οι τύψεις. Εκείνο το μικροσκοπικό κομμάτι του εαυτού της, που ήταν ακόμα αγκιστρωμένο στη λογική, ήξερε πως αυτό που ζητούσε δεν ήταν ρεαλιστικό, ούτε σωστό. Η καρδιά της σφυροκοπούσε δυνατά στο στήθος της και τα παπούτσια της έτριζαν πάνω στο δάπεδο καθώς έριχνε το βάρος της τότε στο ένα πόδι

και πότε στο άλλο, ενώ η οσμή τής έφερνε λιγοψυχιά. Σιχαινόταν τη μυρωδιά του νοσοκομείου. Ένα κύμα ναυτίας την πλημμύρισε και η Κίτυ πήρε βαθιά ανάσα και προσευχήθηκε να καταφέρει να ηρεμήσει και να βάλει σε εφαρμογή όλα εκείνα τα δήθεν οφέλη που φέρνει η ενηλικίωση, προκειμένου να καταφέρει να τα βγάλει πέρα με τούτη τη δοκιμασία.

Ενώ η Κίτυ στεκόταν εκεί, με το βλέμμα καρφωμένο στα πόδια της, παίρνοντας βαθιές ανάσες, η πόρτα άνοιξε και βρέθηκε αντιμέτωπη –έτσι απροετοίμαστη– με μια νοσοκόμα και με τη δραματική επιδείνωση της κατάστασης της Κόνστανς. Η Κίτυ ανοιγόκλεισε τα μάτια της μία φορά, τα ανοιγόκλεισε δύο φορές και την τρίτη κατάλαβε ότι έπρεπε να προσποιηθεί, ότι δεν έκανε καλό στην Κόνστανς να βλέπει την πραγματική αντίδραση της επισκέπτριάς της στη δραματική εξωτερική της αλλαγή. Προσπάθησε, λοιπόν, να βρει κάτι να πει, αλλά είχε στερέψει από λόγια. Δεν μπορούσε να βρει κάτι αστείο, κάτι κοινότοπο, ούτε καν κάτι, σπιδήποτε, να πει στην εδώ και μία δεκαετία φίλη της.

«Πρώτη φορά τη βλέπω», είπε η Κόνστανς με αισθητή ακόμα τη γαλλική προφορά της, κι ας είχε πάνω από τριάντα χρόνια στην Ιρλανδία. Παραδόξως, η φωνή της ήταν ακόμα δυνατή και σταθερή, σίγουρη και αταλάντευτη, όπως πάντα. «Καλέστε την ασφάλεια και πείτε τους να την πετάξουν αμέσως έξω».

Η νοσοκόμα χαμογέλασε, άνοιξε περισσότερο την πόρτα και ξαναγύρισε στο πλευρό της Κόνστανς.

«Μπορώ να έρθω αργότερα», είπε τελικά η Κίτυ και γύρισε αμέσως να φύγει, μόνο που βρέθηκε αντιμέτωπη με ένα σωρό νοσοκομειακού εξοπλισμού, κι έτσι ξαναγύρισε πίσω και άρχισε να ψάχνει κάτι φυσιολογικό, κάτι συνηθισμένο και καθημερινό, στο οποίο θα μπορούσε να εστιάσει το βλέμμα της για να ξεγελάσει το μυαλό της και να ξεχάσει ότι βρισκόταν στο νοσοκομείο, με αυτή τη μυρωδιά, με την ετοιμοθάνατη φίλη της.

«Τελείωσα σχεδόν. Κάτσε να σου πάρω μόνο τη θερμοκρασία», είπε η νοσοκόμα κι έβαλε ένα θερμοόμετρο στο αυτί της Κόνστανς.

«Πέρνα μέσα. Κάθισε». Η Κόνστανς της έδειξε ένα κάθισμα δίπλα στο κρεβάτι της.

Η Κίτυ δεν άντεχε να την κοιτάζει στα μάτια. Ήξερε πως ήταν αγένεια, αλλά τα μάτια της ξεγλιστρούσαν συνεχώς, λες και μια μαγνητική δύναμη τα τραβούσε πάνω σε πράγματα που δεν ήταν άρρωστα, που δεν της θύμιζαν αρρώστους. Άρχισε, λοιπόν, να ασχολείται με τα δώρα που κρατούσε στα χέρια της.

«Σου έφερα λουλούδια». Κοίταξε ολόγυρα στο δωμάτιο ψάχνοντας κάπου να τα βάλει.

Η Κόνστανς σιχαινόταν τα λουλούδια κι αν τύχαινε να της φέροι κανείς, είτε για να την καλοπιάσει είτε για να της ζητήσει συγγνώμη για κάτι είτε απλούστατα γιατί ήθελε να δώσει μια όμορφη νότα στο γραφείο της, τα άφηνε και μαραινόταν στο βάζο. Η Κίτυ το ήξερε, αλλά αποφάσισε παρ' όλα αυτά να αγοράσει, στην προσπάθειά της να καθυστερήσει, ιδίως από τη στιγμή που είδε μια μεγαλούτσικη ουρά έξω από το ανθοπωλείο.

«Ω», έκανε η νοσοκόμα. «Η ασφάλεια του κτιρίου έπρεπε να σας ενημερώσει ότι σε αυτή την πτέρυγα τα λουλούδια απαγορεύονται».

«Α. Εντάξει, δεν υπάρχει πρόβλημα, πάω να τα πετάξω». Η Κίτυ προσπάθησε να κρύψει την ανακούφισή της καθώς σηκώθηκε όρθια, έτοιμη να δραπετεύσει.

«Αφήστε, τα παίρνω εγώ», είπε η νοσοκόμα. «Θα τα αφήσω στην υποδοχή για να τα πάρετε φεύγοντας μαζί σας. Κρίμα να πάει χαμένη τόσο όμορφη ανθοδέσμη».

«Τουλάχιστον έφερα κεκάκια». Η Κίτυ έβγαλε ένα κουτί από την τσάντα της.

Η νοσοκόμα και η Κόνστανς κοιτάχτηκαν πάλι.

«Πλάκα μου κάνετε! Ούτε κεκάκια επιτρέπονται;»

«Ο μάγειρας προτιμά οι ασθενείς να τρώνε φαγητά αποκλειστικά από την κουζίνα του».

Η Κίτυ έδωσε το κουτί με τις απαγορευμένες λιχουδιές στη νοσοκόμα.

«Μπορείτε να τα πάρετε κι αυτά φεύγοντας», είπε γελώντας και έλεγξε το θερμόμετρο. «Είσαι μια χαρά», είπε χαμογελαστή στην Κόνστανς. Προτού φύγει, οι δύο γυναίκες κοιτάχτηκαν πάλι μεταξύ τους με νόημα, λες κι αυτές οι τρεις λέξεις είχαν εντελώς διαφορετικό νόημα –φυσικά και είχαν– αφού η Κόνστανς δεν ήταν καθόλου μια χαρά. Την κατέτρωγε ο καρκίνος. Τα μαλλιά της είχαν αρχίσει να μακραίνουν ξανά, αλλά ξεφύτρωναν σε ακανόνιστα σχήματα γύρω-γύρω στο κεφάλι της, τα κόκαλα του θώρακά της εξείχαν φανερά κάτω από την άχαρη νυχτικιά του νοσοκομείου, ενώ και στα δυο της μπράτσα, που ήταν αδύνατα και μελανά από τις ενέσεις και τις πεταλούδες, ήταν συνδεδεμένα σωληνάκια και καλώδια.

«Πάλι καλά που δεν της είπα για την κοκαΐνη που έχω στην τσάντα μου», είπε η Κίτυ μόλις έκλεισε η πόρτα πίσω από τη νοσοκόμα, και την ίδια στιγμή άκουσαν το εγκάρδιο γέλιο της να αντηχεί στο διάδρομο. «Το ξέρω ότι σιχαίνεσαι τα λουλούδια, αλλά μ' έπιασε πανικός. Ήθελα να σου φέρω χρυσό βερνίκι νυχιών, αρωματικά ξυλάκια κι ένα καθρεφτάκι γιατί σκέφτηκα ότι θα ήταν αστείο».

«Και γιατί δεν μου έφερες;» Τα μάτια της Κόνστανς είχαν το ίδιο αστραφτερό γαλανό χρώμα και, αν η Κίτυ κατάφερνε να επικεντρωθεί μόνο σε αυτά, στα γεμάτα ζωντάνια μάτια της, θα ξεχνούσε σχεδόν την ισχνή μορφή της. Σχεδόν, όχι τελείως.

«Γιατί τότε κατάλαβα ότι δεν ήταν καθόλου αστείο».

«Εγώ θα γελούσα, πάντως».

«Θα σου τα φέρω την άλλη φορά».

«Τότε δεν θα είναι και τόσο αστείο. Θα έχει παλιώσει. Καλή μου...» Η Κόνστανς άπλωσε τα χέρια στην Κίτυ και

οι δύο γυναίκες έσφιξαν δυνατά τις παλάμες τους πάνω στο κρεβάτι. Η Κίτυ δεν άντεχε να βλέπει τα χέρια της Κόνστανς έτσι πληγιασμένα και αδύνατα. «Πόσο χαίρομαι που σε βλέπω».

«Συγγνώμη που δεν ήρθα νωρίτερα».

«Άργησες λίγο».

«Η κίνηση...» άρχισε να δικαιολογείται η Κίτυ, αλλά παράτησε αμέσως την προσπάθεια να αστείευτεί. Είχε αργήσει πάνω από ένα μήνα.

Σιωπή έπεσε ανάμεσά τους και η Κίτυ συνειδητοποίησε πως η Κόνστανς περίμενε να της εξηγήσει γιατί δεν είχε πάει να τη δει.

«Σιχαίνομαι τα νοσοκομεία».

«Το ξέρω. Είσαι νοσοκομειοφοβική», είπε η Κόνστανς.

«Τι είναι αυτό;»

«Φοβάσαι τα νοσοκομεία».

«Δεν ήξερα ότι υπάρχει τέτοια λέξη».

«Για όλα υπάρχουν λέξεις. Έχω δύο εβδομάδες να ενεργηθώ· αυτό το λένε σύνδρομο σπαστικού πυελικού εδάφους».

«Θα έπρεπε να γράψω ένα άρθρο γι' αυτό», είπε η Κίτυ, με το μυαλό της να τρέχει ήδη κάπου αλλού.

«Μην τολμήσεις. Η πρωκτική μου αδράνεια θα μείνει μεταξύ εσού, εμού, του Μπομπ και της καλής κυρίας που αφήνω να κοιτάζει τον πισινό μου».

«Εννοούσα ένα άρθρο για τη φοβία των νοσοκομείων. Θα ήταν πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία».

«Πες μου γιατί».

«Φαντάσου να έβρισκα κάποιον πολύ άρρωστο που δεν μπορεί να νοσηλευτεί».

«Θα κάνει κατ' οίκον νοσηλεία. Σιγά το πράγμα».

«Ή μια ετοιμόγεννη που πηγαينόερχεται έξω στο δρόμο, γιατί δεν αντέχει να περάσει την είσοδο του νοσοκομείου».

«Και λοιπόν; Γεννάει στο ασθενοφόρο ή στο σπίτι ή στο δρόμο». Η Κόνστανς ανασήκωσε τους ώμους. «Έγραψα

κάποτε ένα άρθρο για μια γυναίκα που γέννησε ενώ κρυβόταν στο Κόσσοβο. Ήταν ολομόναχη και ήταν το πρώτο της παιδί. Μάνα και κόρη, τις βρήκαν δύο εβδομάδες μετά, υγιέστατες και τρισευτυχισμένες. Οι γυναίκες στην Αφρική γεννάνε στο χωράφι και μετά γυρίζουν κατευθείαν στη δουλειά. Σε κάποιες φυλές, οι γυναίκες γεννάνε χορεύοντας. Ο δυτικός κόσμος έχει πάρει εντελώς στραβά το θέμα του τοκετού», είπε με μια περιφρονητική χειρονομία, αν και η ίδια δεν είχε φέρει ποτέ παιδιά στον κόσμο. «Έγραψα κάποτε ένα άρθρο γι' αυτό».

«Ένας γιατρός που δεν μπορεί να πάει στη δουλειά του...» Η Κίτυ συνέχισε να εκθέτει την ιδέα της.

«Αυτό είναι γελοίο. Θα έπρεπε να του αφαιρέσουν την άδεια».

Η Κίτυ γέλασε. «Σ' ευχαριστώ για την ειλικρίνεια, όπως πάντα». Το χαμόγελο έσβησε από το πρόσωπό της και το βλέμμα της καρφώθηκε στο χέρι της Κόνστανς που έσφιγγε το δικό της. «Ή μια παλιογεωϊστρια που η καλύτερή της φίλη είναι άρρωστη, αλλά αυτή δεν λέει να πάει να τη δει».

«Ναι, αλλά τώρα είσαι εδώ και χαίρομαι που σε βλέπω».

Η Κίτυ ξεροκατάπιε. «Δεν είπες τίποτα γι' αυτό».

«Για ποιο;»

«Ξέρεις για ποιο».

«Δεν ήξερα αν θέλεις να το συζητήσεις».

«Να σου πω την αλήθεια, όχι».

«Βλέπεις, λοιπόν;»

Έμειναν σιωπηλές.

«Με ξεσκίζουν στις εφημερίδες, στα ραδιόφωνα, παντού», είπε η Κίτυ αρχίζοντας παρ' όλα αυτά να το συζητάει.

«Δεν διαβάζω εφημερίδες».

Η Κίτυ έκανε ότι δεν είδε τη στοίβα εφημερίδες πάνω στο περβάζι. «Όλη την εβδομάδα, όπου κι αν πάω, όλοι με κοιτάζουν, με δείχνουν και με σχολιάζουν ψιθυριστά, σαν να είμαι καμιά του δρόμου».

«Αυτό είναι το τίμημα που πληρώνεις για να βρίσκεσαι κάτω από τους προβολείς της δημοσιότητας. Είσαι σταρ της τηλεόρασης πια».

«Δεν είμαι σταρ της τηλεόρασης, είμαι μια ηλίθια που γελοιοποιήθηκε στην τηλεόραση. Υπάρχει τεράστια διαφορά».

Η Κόνστανς ανασήκωσε πάλι τους ώμους, λες κι όλα αυτά ήταν ανούσια.

«Εσύ εξαρχής δεν ήθελες να πάω να δουλέψω στην εκπομπή. Γιατί δεν μου λες ένα “σ’ τα ’λεγα εγώ” να τελειώνουμε;»

«Δεν χρησιμοποιώ ποτέ τέτοιου είδους εκφράσεις. Δεν προσφέρουν τίποτα εποικοδομητικό».

Η Κίτυ τράβηξε το χέρι της από την παλάμη της Κόνστανς και ρώτησε σιγανά: «Έχω ακόμα δουλειά;»

«Δεν μίλησες με τον Πιτ;» Η Κόνστανς φάνηκε να θυμώσει με τον άνθρωπο που είχε αναλάβει τη θέση της.

«Του μίλησα. Αλλά θέλω να το ακούσω κι από σένα. Είναι πιο σημαντικό να το ακούσω από σένα».

«Η απόφαση του *Etcetera* να σε προσλάβει ως συντάκτρια δεν άλλαξε», είπε κοφτά η Κόνστανς.

«Σ’ ευχαριστώ», ψιθύρισε η Κίτυ.

«Σε υποστήριξα όταν αποφάσισες να δουλέψεις για τα *Τριάντα Δεπτά*, επειδή ξέρω πως είσαι καλή δημοσιογράφος και ότι έχεις τα φόντα να γίνεις σπουδαία. Όλοι κάνουν με λάθη, άλλοι πιο μεγάλα, άλλοι πιο μικρά, και κανείς μας δεν είναι τέλειος. Εκμεταλλευόμαστε αυτές τις περιστάσεις για να γίνουμε καλύτεροι δημοσιογράφοι και, το σημαντικότερο, καλύτεροι άνθρωποι. Θυμάσαι όταν ήρθες να σου πάρω συνέντευξη για δουλειά πριν από δέκα χρόνια; Θυμάσαι την ιστορία που προσπάθησες να μου πουλήσεις;»

Η Κίτυ έβαλε τα γέλια κι έκανε μια γκριμάτσα ντροπής. «Όχι», είπε ψέματα.

«Πώς δεν τη θυμάσαι! Καλά, αφού δεν θέλεις να την πεις εσύ, θα την πω εγώ. Σε ρώτησα, αν ήταν να γράψεις επιτόπου ένα άρθρο για μένα, τι θα έγραφες;»

«Δεν χρειάζεται να ξαναλέμε τα ίδια. Εκεί ήμουν, αν θυμάσαι». Η Κίτυ κοκκίνισε.

«Κι εσύ είπες», συνέχισε η Κόνστανς σαν να μην είχε ακούσει καν την Κίτυ, «ότι είχες ακούσει για μια κάμπια που δεν μπορούσε να μεταμορφωθεί σε πεταλούδα...»

«Ναι, ναι, ξέρω».

«Και ότι θα ήθελες να διερευνήσεις πώς είναι να σου αρνούνται αυτό το όμορφο πράγμα. Θα ήθελες να μάθεις πώς νιώθει η κάμπια βλέποντας τις άλλες κάμπιες να μεταμορφώνονται, ενώ η ίδια γνωρίζει ότι δεν θα έχει ποτέ αυτή την ευκαιρία. Η ημέρα που πέρασες από συνέντευξη στο περιοδικό ήταν η ημέρα των προεδρικών εκλογών στις Ηνωμένες Πολιτείες, ήταν η ημέρα που ναυάγησε ένα κρουαζιερόπλοιο με τεσσερισημίσι χιλιάδες επιβάτες. Από τους δώδεκα υποψήφιους που συνάντησα εκείνη την ημέρα, εσύ ήσουν η μόνη που δεν είπε τίποτα για πολιτικά ή για το κρουαζιερόπλοιο ή για το πόσο θα ήθελες να περάσεις μία ημέρα με τον Νέλσον Μαντέλα, εδώ που τα λέμε. Αυτό που σ' έκαιγε περισσότερο ήταν η καημένη η κάμπια».

Η Κίτυ χαμογέλασε. «Ναι. Κοίτα, μόλις είχα αποφοιτήσει από το κολέγιο. Νομίζω πως υπήρχε ακόμα υπερβολικά μεγάλη ποσότητα χασίς στο αίμα μου».

«Όχι», ψιθύρισε η Κόνστανς και άπλωσε πάλι το χέρι της στην Κίτυ. «Ήσουν η μόνη σ' εκείνη τη συνέντευξη που μου έδειξες ότι δεν φοβόσουν να πετάξεις, ότι στην ουσία φοβόσουν μην και δεν πετάξεις».

Η Κίτυ ξεροκατάπιε, έτοιμη να βάλει τα κλάματα. Πάντως, σίγουρα δεν είχε πετάξει ακόμα, και μάλιστα ένιωθε ότι αυτή η προοπτική ήταν πλέον πιο μακρινή από ποτέ.

«Κάποιοι λένε ότι δεν πρέπει να ενεργείς με αφετηρία το φόβο», συνέχισε η Κόνστανς, «αλλά αν δεν υπάρχει φόβος, τότε πού βρίσκεται η πρόκληση; Εγώ προσωπικά, πάντως, κατά κύριο λόγο τότε έβγαζα τον καλύτερό μου εαυτό, όταν αποδεχόμουν το φόβο κι έπεφτα στα δύσκολα μετά

φόβου γνώσεως. Εκείνη την ημέρα, είδα μια νεαρή κοπέλα που φοβόταν ότι δεν θα πετούσε και σκέφτηκα: αχά, αυτό το κορίτσι θέλουμε. Γιατί αυτός ακριβώς είναι ο στόχος του *Etcetera*. Καλύπτουμε φυσικά θέματα της πολιτικής, αλλά μιλάμε για τους ανθρώπους πίσω από την πολιτική. Μας ενδιαφέρει η συναισθηματική τους διαδρομή. Δεν θέλουμε να ακούσουμε απλώς τις πολιτικές τους τοποθετήσεις, αλλά να μάθουμε το λόγο που τους έκανε να τοποθετηθούν έτσι. Τι συνέβη και τους έκανε να πιστέψουν το τάδε, γιατί το υποστηρίζουν; Ναι, μερικές φορές μιλάμε για δίαιτες, αλλά όχι για να παρουσιάσουμε τα τάδε οργανικά προϊόντα ή τα δεινά τρόφιμα ολικής άλεσης, αλλά για να μάθουμε το *γιατί* και το *ποιος*. Μας ενδιαφέρουν οι άνθρωποι, οι απόψεις, τα συναισθήματα. Μπορεί να πουλάμε λιγότερο, αλλά σημαίνουμε περισσότερα, αν και φυσικά αυτή είναι μόνο η προσωπική μου άποψη. Το *Etcetera* θα συνεχίσει να δημοσιεύει τις ιστορίες σου, Κίτυ, εφόσον συνεχίσεις να γράφεις τη δική σου αλήθεια και σε καμία περίπτωση αυτό που κάποιος άλλος θεωρεί καλή ιστορία. Κανείς δεν μπορεί να πει ότι ξέρει τι θέλει να διαβάσει, να ακούσει ή να δει ο κόσμος. Εδώ, ούτε ο ίδιος ο κόσμος δεν το ξέρει καλά-καλά αυτό· το καταλαβαίνουν μόνο κατόπιν εορτής. Αυτό σημαίνει να δημιουργείς κάτι πρωτότυπο. Να βρίσκεις το καινούριο και όχι να αναμασάς το παλιό και να το πλασάρεις στην αγορά». Ανασήκωσε τα φρύδια της.

«Η ιστορία ήταν δική μου», είπε σιγανά η Κίτυ. «Δεν μπορώ να ρίξω το φταιξιμο σε κανέναν άλλο».

«Στην παρουσίαση μιας ιστορίας συμμετέχουν περισσότεροι από έναν, όχι μόνο ο δημοσιογράφος, και το ξέρεις καλά. Αν είχες προτείνει σ' εμένα αυτό το θέμα, καταρχάς δεν θα το παρουσίαζα, αλλά και αν υποθέσουμε ότι θα δεχόμουν να το καλύψω, και πάλι θα το είχα αποσύρει πριν να είναι αργά. Υπήρχαν ενδείξεις ότι κάτι δεν κολλούσε και κάποιος πάνω από σένα θα έπρεπε να τις είχε εντοπίσει.

Όμως, αν θέλεις να πάρεις όλο το φταιξιμο πάνω σου, τότε κάτσε και σκέψου γιατί καιγόσουν τόσο να πεις αυτή την ιστορία».

Η Κίτυ δεν ήταν σίγουρη αν η Κόνστανς περίμενε να της απαντήσει εκείνη τη στιγμή, αλλά η φίλη της μάζεψε όσες δυνάμεις της είχαν απομείνει και συνέχισε: «Πήρα κάποτε συνέντευξη από έναν άνθρωπο που φαινόταν να βρίσκει όλο και πιο αστείες τις ερωτήσεις μου. Όταν τον ρώτησα τι του φαινόταν τόσο αστείο, μου είπε ότι πίστευε πως οι ερωτήσεις που θέτει ένας δημοσιογράφος αποκαλύπτουν πολύ περισσότερα για τον ίδιο το δημοσιογράφο απ' ό,τι όλες οι απαντήσεις του, μαζεμένες, για τον ίδιο. Κατά τη διάρκεια της συνέντευξής μας, ο άνθρωπος αυτός έμαθε πολύ περισσότερα πράγματα για μένα απ' ό,τι εγώ για εκείνον. Αυτή η άποψη μου φάνηκε ενδιαφέρουσα, και τελικά είχε δίκιο – στην προκειμένη περίπτωση τουλάχιστον. Νομίζω ότι η ιστορία που επιλέγει να παρουσιάσει κάποιος, αποκαλύπτει συχνά πολύ περισσότερα πράγματα για τον άνθρωπο που τη γράφει απ' ό,τι οι τυχόν αποκαλύψεις του για την ιστορία αυτή καθαυτή. Οι σπουδές δημοσιογραφίας μας διδάσκουν ότι κάποιος πρέπει να αποστασιοποιείται από την είδηση ώστε να την καλύψει χωρίς προκατάληψη, αλλά συχνά πρέπει να εμβαθύνουμε μέσα στην ιστορία προκειμένου να καταλάβουμε, να επικοινωνήσουμε, να βοηθήσουμε το κοινό να ταυτιστεί, αλλιώς η ιστορία μας δεν θα έχει καρδιά· θα μπορούσε να την πει χωρίς καμία διαφορά κι ένα ρομπότ. Όμως αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να εμποτίζεις τα άρθρα σου με *προσωπικές απόψεις*, Κίτυ, γιατί κι αυτό με στενοχωρεί. Δεν μου αρέσει όταν κάποιοι ρεπόρτερ χρησιμοποιούν μια ιστορία για να μας πουν τι πιστεύουν οι ίδιοι. Και ποιος νοιάζεται για το τι πιστεύει ένας άνθρωπος; Αλλά ένα ολόκληρο έθνος; Ένα ολόκληρο ζωικό είδος; Ένα ολόκληρο φύλο; Ναι, αυτό μ' ενδιαφέρει πολύ περισσότερο. Αυτό που εννοώ είναι ότι πρέπει να εμποτίζεις την ιστορία, όλες τις

πτυχές της ιστορίας, με κατανόηση· να δείχνεις στο κοινό ότι πίσω από τις λέξεις κρύβεται συναίσθημα».

Η Κίτυ δεν ήθελε να σκεφτεί τι αποκάλυπτε για την ίδια το γεγονός ότι είχε καλύψει εκείνη την ιστορία. Δεν ήθελε ούτε να το ξανασκεφτεί ούτε να το ξανα συζητήσει, αν και δεν γινόταν, αφού στο τηλεοπτικό δίκτυο είχε υποβληθεί μήνυση και η ίδια επρόκειτο να παρουσιαστεί την άλλη μέρα στο δικαστήριο με την κατηγορία της συκοφαντικής δυσφήμισης. Το κεφάλι της πονούσε, είχε κουραστεί να σκέφτεται τα ίδια και τα ίδια, είχε κουραστεί να αναλύει τι στο καλό είχε πάει στραβά. Ωστόσο, ένιωσε ξάφνου την ανάγκη να εκφράσει μεταμέλεια, να ζητήσει συγχώρεση για όλα τα λάθη που είχε κάνει ποτέ, και ίσως έτσι να ένιωθε και πάλι άξια.

«Έχω να εξομολογηθώ κάτι».

«Μου αρέσουν οι εξομολογήσεις».

«Όταν με προσέλαβες, ήμουν τόσο ενθουσιασμένη, ξέρεις, και η πρώτη ιστορία που ήθελα να γράψω ήταν η ιστορία για την κάμπα».

«Αλήθεια;»

«Φυσικά, δεν μπορούσα να πάρω συνέντευξη από μια κάμπα, αλλά ήθελα να χρησιμοποιήσω την ιστορία αυτή σαν έναυσμα για να μιλήσω για ανθρώπους που δεν μπόρεσαν να πετάξουν ενώ το ήθελαν πραγματικά· τι σημαίνει να σε κρατάει κάτι πίσω, να σου ψαλιδίζουν τα φτερά». Η Κίτυ κοίταξε τη φίλη της που έσβηνε ξαπλωμένη στο κρεβάτι, με τα τεράστια μάτια της καρφωμένα πάνω της, και προσπάθησε να μη βάλει τα κλάματα. Ήταν σίγουρη ότι η Κόνστανς καταλάβαινε τι ακριβώς ήθελε να πει. «Άρχισα να διερευνώ την ιστορία... Με συγχωρείς...» Έφερε το χέρι στο στόμα και προσπάθησε να συγκρατήσει τη συγκίνησή της, αλλά δεν μπόρεσε, και τα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν από τα μάτια της. «Αποδείχτηκε πως είχα κάνει λάθος. Εκείνη η κάμπα που σου έλεγα, η κάμπα της πικροδάφνης, πετάει τελικά. Απλώς μεταμορφώνεται σε νυχτοπεταλούδα». Η Κίτυ

ένιωθε πόσο γελοίο ήταν που έκλαιγε, αλλά δεν μπορούσε να σταματήσει. Η θλίψη της δεν είχε σχέση με τα βάσανα της κάμπιας, αλλά με το γεγονός ότι τότε, όπως και τώρα, η έρευνά της ήταν ελλιπέστατη, μόνο που τώρα είχε μπλέξει σε πολύ μεγάλους μπελάδες εξαιτίας της ανικανότητάς της. «Το δίκτυο με έβαλε σε διαθεσιμότητα».

«Χάρη σου έκαναν. Περίμενε να καταλαγιάσει το θέμα και θα συνεχίσεις να λες τις ιστορίες σου».

«Δεν ξέρω τι ιστορίες να πω τώρα πια. Φοβάμαι ότι θα κάνω πάλι λάθος».

«Δεν θα κάνεις λάθος, Κίτυ. Ξέρεις, η παρουσίαση μιας ιστορίας –ή, όπως μου αρέσει να το αποκαλώ, η αναζήτηση της αλήθειας– δεν σημαίνει απαραίτητα να ξεκινάς ολόκληρη σταυροφορία για να ξεσκεπάσεις κάποιο ψέμα. Ούτε χρειάζεται να είναι ιδιαίτερα ρηξικέλευθη. Σημαίνει απλώς να φτάνεις στην καρδιά της αλήθειας».

Η Κίτυ έγεννε και ρούφηξε δυνατά τη μύτη της. «Συγγνώμη, δεν ήρθα για μένα εδώ πέρα, υποτίθεται. Με συγχωρείς». Κι έτσι όπως ήταν καθισμένη στην καρέκλα, έσκυψε μπροστά και ακούμπησε το κεφάλι της πάνω στο κρεβάτι. Ντρεπόταν που η Κόνστανς την έβλεπε σε τέτοια χάλια, ντρεπόταν που συμπεριφερόταν έτσι, τη στιγμή που η φίλη της ήταν βαριά άρρωστη και είχε πιο σημαντικά πράγματα να σκεφτεί.

«Ήσύχασε τώρα», της είπε κατευναστικά η Κόνστανς, χαϊδεύοντας απαλά τα μαλλιά της Κίτυ. «Αυτό το τέλος είναι ακόμα καλύτερο από αυτό που ευχόμουν αρχικά. Η καημένη η κάμπια μας πετάει τελικά».

Όταν η Κίτυ σήκωσε το κεφάλι από το κρεβάτι, η Κόνστανς της φάνηκε ξαφνικά ολότελα εξαντλημένη.

«Είσαι καλά; Να φωνάξω τη νοσοκόμα;»

«Όχι... όχι. Με πάνει ξαφνικά», είπε και τα βλέφαρά της βάρυναν και πετάρισαν. «Θα πάρω έναν υπνάκο και θα είμαι πάλι μια χαρά. Δεν θέλω να φύγεις. Έχουμε πάρα πολλά να πούμε. Για τον Γκλεν, λόγου χάρη». Χαμογέλασε αδύναμα.

Η Κίτυ της χαμογέλασε κι αυτή, ένα ψεύτικο χαμόγελο. «Ναι. Κοιμήσου εσύ», της ψιθύρισε. «Δεν θα πάω πουθενά».

Η Κόνστανς μπορούσε πάντα να διαβάζει τις εκφράσεις του προσώπου της, να ξεσκεπάζει τα ψέματά της μέσα σε δευτερόλεπτα. «Ποτέ μου δεν τον συμπάθησα, πάντως».

Μέσα σε δευτερόλεπτα, τα μάτια της Κόνστανς πετάρισαν κι έκλεισαν.

Η Κίτυ καθόταν στο περβάζι του δωματίου της Κόνστανς και κοίταζε τους περαστικούς από κάτω, προσπαθώντας να αποφασίσει από ποιο δρόμο έπρεπε να γυρίσει σπίτι της ώστε να τη δουν λιγότεροι άνθρωποι. Ένας χειμαρρος γαλλικών την έβγαλε απότομα από τις σκέψεις της και αμέσως στράφηκε κατάπληκτη προς την Κόνστανς. Εκτός κι αν ήταν για να βρίσει, στα δέκα χρόνια που γνώριζε την Κόνστανς, η Κίτυ δεν την είχε ξανακούσει να μιλάει γαλλικά.

«Τι είπες;»

Προς στιγμήν, η Κόνστανς φάνηκε να μην καταλαβαίνει. Καθάρισε το λαιμό της και συνήλθε. «Μοιάζεις λες και ταξιδεύεις μίλια μακριά από δω».

«Σκεφτόμουν».

«Να ειδοποιήσω πάραυτα τις αρχές!»

«Πάντα ήθελα να σου κάνω μια ερώτηση». Η Κίτυ μετακινήθηκε στην καρέκλα δίπλα στο κρεβάτι της Κόνστανς.

«Α ναι; Γιατί δεν κάναμε παιδιά με τον Μπομπ;» Ανακάθισε στο κρεβάτι της και πήρε το νερό της. Ρούφηξε μια απειροελάχιστη γουλιά με το καλαμάκι.

«Όχι, κυρία ξερόλα. Κατάφερες να ξεκάνεις όποιο φυτό έπεσε ποτέ στα χέρια σου. Δεν θέλω ούτε να φανταστώ τι μπορεί να έκανες μ' ένα παιδί. Όχι, ήθελα να σε ρωτήσω αν υπάρχει κάποια ιστορία που θα ήθελες να γράψεις, αλλά για κάποιο λόγο δεν την έγραψες ποτέ».

Το πρόσωπο της Κόνστανς φωτίστηκε ακούγοντας την ερώτηση. «Α, ωραία ερώτηση. Μια ιστορία από μόνη της».

Ανασήκωσε τα φρύδια κοιτάζοντας την Κίτυ. «Ένα κείμενο όπου παίρνεις συνέντευξη από συγγραφείς που έχουν αποσυρθεί και τους ρωτάς για την ιστορία που τους ξέφυγε, ε; Πώς σου φαίνεται; Πρέπει να το πω στον Πιτ. Ή ίσως μπορούμε να επικοινωνήσουμε με συγγραφείς που έχουν αποσυρθεί και να τους ζητήσουμε να γράψουν την ιστορία που δεν έγραψαν ποτέ, ειδικά για το περιοδικό. Ανθρώπους όπως ο Οσίν Ο'Κέλα και η Ολίβια Ουάλας. Να τους δώσουμε την ευκαιρία να πουν την ιστορία. Θα μπορούσαμε να τις κυκλοφορήσουμε σε ειδική έκδοση».

Η Κίτυ έβαλε τα γέλια. «Καλά, ποτέ δεν σταματάς εσύ;»

Ακουστήκε ένα ανάλαφρο χτύπημα στην πόρτα και μπήκε μέσα ο άντρας της Κόνστανς, ο Μπομπ. Έδειχνε κουρασμένος, αλλά, μόλις τα μάτια του έπεσαν στην Κόνστανς, αμέσως μαλάκωσε.

«Γεια σου, αγάπη μου. Α, γεια σου, Κίτυ. Τι καλά που ήρθες».

«Η κίνηση», είπε αμήχανα η Κίτυ.

«Ναι, καταλαβαίνω». Ο Μπομπ χαμογέλασε, ήρθε κοντά της και τη φίλησε στο κεφάλι. «Το παθαίνω κι εγώ συχνά, αλλά κάλλιο αργά παρά ποτέ· σωστά;» Κοίταξε την Κόνστανς και το σφιγμένο από την αυτοσυγκέντρωση πρόσωπό της. «Ενεργείσαι, αγάπη μου;»

Η Κίτυ έβαλε τα γέλια.

«Η Κίτυ με ρώτησε ποια ιστορία ήθελα να γράψω σε όλη μου τη ζωή, αλλά δεν την έγραφα ποτέ».

«Α. Δεν πρέπει να τη βάζεις να σκέφτεται, το είπαν οι γιατροί», αστειεύτηκε ο Μπομπ. «Αλλά ναι, είναι ωραία ερώτηση. Λοιπόν, άσε με να μαντέψω. Μήπως τότε με την πετρελαιοκηλίδα που είχες κλείσει αποκλειστική συνέντευξη με τον πιγκουίνο που είδε πώς έγιναν όλα;»

«Δεν είχα κλείσει αποκλειστική συνέντευξη με τον πιγκουίνο», είπε γελώντας η Κόνστανς, αλλά αμέσως μόρφασε από τον πόνο.

Η Κίτυ στενοχωρήθηκε, αλλά ο Μπομπ, που ήταν συνηθισμένος, συνέχισε ακάθεκτος.

«Έ τότε, μήπως με τη φάλαινα; Τη φάλαινα που είδε πώς έγιναν όλα. Κι έλεγε τα πάντα χαρτί και καλαμάρι σε όποιον τολμούσε να την πλησιάσει».

«Ήταν ο καπετάνιος του πλοίου», είτε η Κόνστανς στον Μπομπ απότομα, αλλά με αγάπη.

«Και γιατί δεν του πήρες συνέντευξη;» ρώτησε η Κίτυ, παρακολουθώντας καθηλωμένη την επίδειξη της αγάπης τους.

«Είχε καθυστέρηση η πτήση μου», είτε η Κόνστανς, ισώνοντας τα σκεπάσματά της.

«Δεν έβρισκε το διαβατήριό της», την αποστόμωσε ο Μπομπ. «Ξέρεις δα, σε τι κατάσταση είναι το διαμέρισμα· και τα Χειρόγραφα της Νεκράς Θάλασσας να ήταν πεταμένα κάπου εκεί ανάμεσα, εμείς δεν θα το παίρναμε είδηση. Πάντως, από τότε καθιερώθηκε ότι η θέση των διαβατηρίων είναι μέσα στην τσιστιέρα ώστε να μην τα ξαναχάσουμε ποτέ. Τέλος πάντων, η Κόνστανς έχασε την πτήση της και αντί να εξασφαλίσει αυτή την τεράστια αποκλειστικότητα, ο καπετάνιος μίλησε σ' έναν ακατονόμαστο». Στράφηκε στην Κίτυ και είτε ψιθυριστά: «Στον Νταν Κάμινγκς».

«Ω, αυτό ήταν. Τώρα με σκότωσες», του είτε μελοδραματικά η Κόνστανς και προσποιήθηκε την πεθαμένη.

Η Κίτυ έκρυψε το πρόσωπο μέσα στις παλάμες της, γιατί της φάνηκε ανάρμοστο να αρχίσει να γελάει.

«Ουφ, επιτέλους την ξεφορτωθήκαμε», είτε πειραχτικά ο Μπομπ και την κοίταξε τρυφερά. «Και τι απάντησες, αγάπη μου; Είμαι περίεργος».

«Αλήθεια, δεν ξέρεις;» ρώτησε η Κίτυ τον Μπομπ. Αυτός κούνησε το κεφάλι και γύρισαν μαζί και κοίταξαν την Κόνστανς που σκεφτόταν, παρουσιάζοντας ένα πολύ αστειό θέαμα.

«Α», είπε ξαφνικά η Κόνστανς και τα μάτια της φωτίστηκαν. «Το βρήκα. Να πω την αλήθεια, είναι πολύ πρόσφατη ιδέα, πέρυσι το σκέφτηκα... δηλαδή, είναι κάτι σαν πείραμα, αλλά μου τριβελίζει το μυαλό από την ώρα που βρέθηκα εδώ».

Η Κίτυ έγειρε πιο κοντά για να ακούσει με προσοχή.

Η Κόνστανς χαϊρόταν να κρατάει τον Μπομπ και την Κίτυ σε αναμμένα κάρβουνα.

«Μάλιστα, ίσως είναι μία από τις καλύτερες ιδέες μου».

Η Κίτυ άφησε ένα βογκητό ανυπομονησίας.

«Λοιπόν, ακούστε, έχω το αρχείο στο σπίτι. Στο γραφείο μου. Θα σου ανοίξει η Τερέζα, αν δεν βλέπει μανιωδώς Τζέρεμι Κάιλ.² Θα το βρεις στο “Ο”, με τίτλο “Ονόματα”. Πήγαινε να μου το φέρεις και θα σου πω περί τίνος πρόκειται».

«Όχι!» είπε η Κίτυ γελώντας. «Ξέρεις πόσο ανυπόμονη είμαι. Σε παρακαλώ, μη με κάνεις να περιμένω».

«Αν σου πω τώρα, μπορεί να μην ξανάρθεις».

«Σου δίνω το λόγο μου, θα ξανάρθω».

Η Κόνστανς χαμογέλασε. «Εντάξει, πήγαινε φέρε το φάκελο και θα σου πω την ιστορία».

«Σύμφωνοι».

Έδωσαν τα χέρια για να το επισφραγίσουν.

---

² Γνωστός Άγγλος παρουσιαστής της τηλεόρασης και του ραδιοφώνου, με καθημερινή ριάλιτι εκπομπή στην τηλεόραση. (ΣτΜ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Η ΚΙΤΥ ΑΝΕΒΗΚΕ ΣΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΤΗΣ και ακολουθώντας τους πιο απόμερους παράδρομους, σαν τον αρουραίο που τρέχει στα χαντάκια του δρόμου, έφτασε τελικά κατάκοπη στο σπίτι της. Η αρχική της έξαψη που είχε βρεθεί για λίγο με τη φίλη της, αντικαταστάθηκε από εκείνη τη γνώριμη πλέον αίσθηση της απελπισίας καθώς η συνείδηση της πραγματικότητας που αντιμετώπιζαν και οι δύο καταστάλαζε σιγά-σιγά μέσα της.

Τριάντα Λεπτά ήταν το όνομα της εκπομπής όπου είχε αρχίσει να δουλεύει πέρυσι η Κίτυ, η εκπομπή με την οποία είχε κάνει το πρώτο της μεγάλο βήμα στο χώρο της τηλεόρασης και που στη συνέχεια, από ειρωνεία της τύχης, της έκοψε τα πόδια. Η εκπομπή είχε μισό εκατομμύριο τηλεθεατές, εντυπωσιακό νούμερο για μια χώρα πέντε εκατομμυρίων, αλλά δεν ήταν αρκετοί ώστε να εξασφαλίσει στην Κίτυ τη θέση της επόμενης Κέιτι Κούρικ.³ Και τώρα, εξαιτίας της πανωλεθρίας με την ιστορία της, η Κίτυ βρέθηκε

---

³ Διάσημη Αμερικανίδα δημοσιογράφος, η πρώτη γυναίκα παρουσιάστρια κεντρικού δελτίου ειδήσεων στην αμερικανική τηλεόραση. (ΣτΜ)

σε διαθεσιμότητα από το δίκτυο και αντιμέτωπη με την κατηγορία της συκοφαντικής δυσφήμισης. Η ιστορία είχε βγει στον αέρα πριν από τέσσερις μήνες, Γενάρη μήνα, αλλά τα φώτα της δημοσιότητας είχαν πέσει πάνω της λόγω της επικείμενης δίκης που θα διεξαγόταν σε μόλις ένα εικοσιτετράωρο. Το πρόσωπό της, το σφάλμα της και το όνομά της ήταν πλέον γνωστά σε πολύ περισσότερο κόσμο από μισό εκατομμύριο τηλεθεατές.

Η Κίτυ ήξερε ότι το όνομά της θα ξεθώριαζε γρήγορα από τη μνήμη του κοινού, αλλά το πλήγμα για την επαγγελματική της υπόληψη θα ήταν μακροχρόνιο· είχε ήδη αμαυρωθεί. Ήξερε πως ήταν τυχερή που δεν είχε απολυθεί από το *Etcetera*, ιδρύτρια και διευθύντρια του οποίου ήταν η Κόνστανς, αν και ο μόνος λόγος που συνέχιζε να δουλεύει εκεί ήταν το γεγονός ότι η Κόνστανς ήταν ο μεγαλύτερος υποστηρικτής της. Αυτή τη στιγμή, δεν είχε πολύ ακόμα κόσμο με το μέρος της και, παρότι ο Μπομπ ήταν αρχισυντάκτης και καλός φίλος, η Κίτυ δεν ήξερε για πόσο ακόμα θα κρατούσε τη δουλειά της αν έχανε την υποστήριξη της Κόνστανς. Έτρεμε τη μέρα που η μέντοράς της θα έπαυε να είναι μέρος της ζωής της, και μάλιστα της επαγγελματικής. Η Κόνστανς ήταν κοντά της από το ξεκίνημα, την καθοδηγούσε και τη συμβούλευε, ενώ την είχε αφήσει ελεύθερη να βρει τη δική της φωνή και να παίρνει τις δικές της αποφάσεις, πράγμα που σήμαινε ότι από τη μια η Κίτυ απολάμβανε τα εύσημα των επιτυχιών της, από την άλλη όμως τη βάραινε εξ ολοκλήρου η ευθύνη των λαθών της, γεγονός οδυνηρά φανερό τελευταία.

Ένωσε το τηλέφωνο να δονείται στην τσέπη της αλλά το αγνόησε, όπως έκανε όλη εκείνη την εβδομάδα. Από τη στιγμή που μαθεύτηκε ότι η υπόθεσή της θα πήγαινε στο δικαστήριο, άρχισαν να χτυπάνε τα τηλέφωνα από τους δημοσιογράφους· άνθρωποι τους οποίους θεωρούσε φίλους της, είχαν φτάσει σχεδόν σε σημείο παρενόχλησης προκειμένου

να εξασφαλίσουν μια δήλωσή της. Ο καθένας την προσέγγιζε με διαφορετικό τρόπο. Κάποιοι της ζητούσαν ευθαρσώς μια δήλωση, ενώ άλλοι επέλεγαν να τη ρίξουν στο φιλότιμο: «Ξέρεις πώς είναι τα πράγματα, ρε Κίτυ, ξέρεις πόσο μας πιέζουν. Το αφεντικό ξέρει πως είμαστε φίλοι και περιμένει να βγάλω είδηση». Άλλοι πάλι την καλούσαν στο άσχετο και στο ξαφνικό για φαγητό, για ποτό, στην επέτειο των γονιών τους ή στα ογδοηκοστά γενέθλια των παππούδων τους, χωρίς την παραμικρή νύξη στο θέμα. Η Κίτυ αρνιόταν να τους συναντήσει ή να τους μιλήσει, αλλά είχε αρχίσει να παίρνει πολλά μαθήματα και να διαγράφει σιγά-σιγά τα ονόματά τους από τη λίστα των ατόμων που θα έπαιρναν κάρτα της τα Χριστούγεννα. Μόνο ένας δεν της είχε τηλεφωνήσει ακόμα, κι αυτός ήταν ο φίλος της ο Στιβ. Είχαν σπουδάσει μαζί δημοσιογραφία και από τότε είχαν παραμείνει φίλοι. Ο μεγάλος πόθος του Στιβ ήταν να γίνει αθλητικογράφος, αλλά το κοντινότερο που είχε καταφέρει να φτάσει στο όνειρό του ήταν να γράφει τα προσωπικά των ποδοσφαιριστών σε κουτσομπολιόστικες φυλλάδες. Αυτός την είχε συμβουλέψει να πιάσει δουλειά στο *Etcetera*. Έτυχε να ανοίξει ένα τεύχος του περιοδικού την ώρα που περίμενε στην αίθουσα αναμονής του ιατρείου όπου είχε πάει η Κίτυ για να της γράψουν το χάπι της επόμενης ημέρας ύστερα από τη μία και μοναδική τους συνέντευξη, κι έτσι είχαν οδηγηθεί στην απόφαση ότι ήταν προορισμένοι να μείνουν απλώς φίλοι.

Η σκέψη του Στιβ, σε συνδυασμό με το αδιάκοπο κουδούνισμα του κινητού της, λειτούργησε σαν έκτη αίσθηση μέσα της και η Κίτυ σταμάτησε το ποδήλατό της κι έβγαλε το τηλέφωνο από την τσέπη. Αυτός ήταν. Προς στιγμήν σκέφτηκε να μην απαντήσει. Υποψιαζόταν μέχρι κι αυτόν. Εκτός όλων των άλλων, η ιστορία με τα *Τριάντα Δεπτά* είχε κάνει άνω κάτω και τη λίστα των ανθρώπων στους οποίους μπορούσε και δεν μπορούσε η Κίτυ να έχει εμπιστοσύνη. Απάντησε τελικά.

«Δεν έχω να σχολιάσω απολύτως τίποτα», είπε απότομα στο ακουστικό.

«Συγγνώμη;»

«Είπα, δεν έχω να σχολιάσω τίποτα. Να πας να πεις στο αφεντικό σου ότι δεν μου μίλησες, ότι τα σπάσαμε. Αν θες να ξέρεις κιόλας, αυτό μπορεί να γίνει πραγματικότητα, γιατί δεν μπορώ να πιστέψω ότι έχεις το θράσος να μου τηλεφωνείς και να καταχράσαι έτσι τη φιλία μας».

«Μήπως έπεσες στα σκληρά;»

«Τι; Όχι. Για στάσου, αυτό λένε τώρα; Γιατί, αν με παρυσιάζουν σαν καμιά ναρκομανή, τότε να πάνε να...»

«Κίτυ, βούλωσέ το! Θα πω στο αφεντικό μου ότι η Κίτυ Λόγκαν, την οποία δεν έχει ξανακούσει ποτέ στη ζωή του, δεν έχει να σχολιάσει τίποτα για την καινούρια σειρά ρούχων της Βικτόρια Μπέκαμ, αφού αυτό είναι το μόνο θέμα για το οποίο μου επιτρέπουν να μιλάω σήμερα με τον οποιονδήποτε. Όχι για τον επικείμενο αγώνα Κάρλοου - Μόναχαν που είναι κρίσιμος γιατί η Κάρλοου έχει να παίξει σε τελικό ιρλανδικού πρωταθλήματος από το 1936, ενώ η Μόναχαν έχει να παίξει σε τελικό από το 1930, αλλά κανένας δεν δίνει δεκάρα τσακιστή γι' αυτά τα πράγματα. Στο γραφείο μου τουλάχιστον. Όχι. Το μόνο που μας νοιάζει εμάς είναι αν η νέα κολεξιόν της Βικτόρια Μπέκαμ θα είναι «θεά ή μπα» ή «ιν ή πλην» ή δύο άλλες αντίθετες λέξεις με ομοιοκαταληξία, λέξεις τις οποίες πρέπει να σκαρφιστώ και καλά από μόνος μου, αλλά δεν μπορώ». Μόλις τελείωσε το παραλήρημά του, η Κίτυ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τα γέλια της – ήταν το πρώτο πηγαίο γέλιο της όλη εκείνη την εβδομάδα.

«Χαίρομαι που τουλάχιστον ένας από εμάς το βρίσκει αστείο».

«Είχα την εντύπωση ότι σε άφηναν να γράφεις ποδοσφαιρικά άρθρα».

«Είναι παντρεμένη με τον Ντέιβιντ Μπέκαμ, κι έτσι μπορεί να θεωρηθεί προφανώς θέμα ποδοσφαιρικού

ενδιαφέροντος. Λοιπόν, σου τηλεφωνώ, πρώτον, για να σου ζητήσω βοήθεια για το γελοίο άρθρο που έχω να γράψω και, δεύτερον, για να σιγουρευτώ ότι δεν σαπίζεις κλεισμένη στο σπίτι σου».

«Δεν έπεσες πολύ έξω. Όντως σάπιζα κλεισμένη στο σπίτι μου, αλλά αναγκάστηκα να βγω για να πάω να δω την Κόνστανς. Αυτή τη στιγμή γυρίζω πίσω για να συνεχίσω από εκεί που το άφησα».

«Ωραία, τα λέμε σε λίγο. Είμαι έξω από την πόρτα σου. Α, και... Κίτυ». Η φωνή του σοβάριψε. «Θα σε συμβούλευα να φέρεις χλωρίνη και μια γερή βούρτσα».

Το στομάχι της Κίτυ δέθηκε κόμπος.

«Ρουφιάνα δημοσιογράφα» ήταν οι λέξεις που βρήκε γραμμένες με σπρέι πάνω στην πόρτα της, όταν ανέβηκε επιτέλους στο τελευταίο πάτωμα κουβαλώντας το ποδήλατο στα χέρια. Το διαμέρισμά της ήταν ένα στούντιο στην περιοχή Φέρβιου του Δουβλίνου, και η κοντινή του απόσταση από το κέντρο σήμαινε ότι μπορούσε να πηγαίνει στην πόλη με το ποδήλατο ή ακόμα και με τα πόδια μερικές φορές. Το γεγονός ότι το σπίτι βρισκόταν πάνω από ένα στεγνοκαθαριστήριο σήμαινε πως ήταν και οικονομικό.

«Μήπως να μετακόμιζες;» είπε ο Στιβ την ώρα που έπεσαν στα γόνατα και άρχισαν να τρίβουν την πόρτα.

«Δεν υπάρχει περίπτωση. Δεν έχω λεφτά γι' άλλο σπίτι. Εκτός κι αν ξέρεις εσύ κάποιο ελεύθερο διαμέρισμα πάνω από στεγνοκαθαριστήριο».

«Είναι μία από τις προϋποθέσεις σου για να νοικιάσεις σπίτι;»

«Όποτε ανοίγω το παράθυρό μου, μέρα νύχτα, με λούζουν χημικά στεγνού καθαρισμού, γνωστά με την ονομασία τετραχλωροαιθυλένιο, αλλιώς γνωστό ως υπερχλωροαιθυλένιο, περχλωροαιθυλένιο ή, για συντομία, PERC. Το έχεις ακουστά;»

Η Στιβ κούνησε το κεφάλι και ψέκασε την πόρτα με μπόλικη χλωρίνη.

«Χρησιμοποιείται στο στεγνό καθάρισμα των ρούχων, καθώς και σαν διαλύτης για μεταλλικές επιφάνειες. Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας το κατατάσσει στις πιθανώς καρκινογόνες ουσίες. Δοκιμές έχουν δείξει ότι η ολιγόωρη έκθεση, μέχρι οκτώ ώρες, σε επτακόσιες χιλιάδες μικρογραμμάρια ανά κυβικό μέτρο αέρα προκαλεί νευρολογικά συμπτώματα όπως ζάλη, υπνηλία, πονοκεφάλους, ιλίγγους και ασταθή ισορροπία. Δύσκολα δεν βγαίνει το κόκκινο;»

«Κάνε εσύ τα πράσινα και κάνω εγώ τα κόκκινα».

Άλλαξαν θέσεις.

«Η έκθεση σε τριακόσια πενήντα χιλιάδες μικρογραμμάρια για τέσσερις ώρες επηρεάζει τα νεύρα του οπτικού συστήματος». Η Κίτυ βούτηξε το σφουγγάρι της στον κουβά με το νερό και συνέχισε να τρίβει την πόρτα. «Εξετάσεις σε μακροχρόνια εκτεθειμένους εργαζόμενους στεγνοκαθαριστηρίων έχουν υποδείξει βιοχημικές αλλοιώσεις στο αίμα και στα ούρα. Το PERC μπορεί να διαπεράσει τα οικοδομικά υλικά σε πατώματα, ταβάνια και τοίχους, ενώ από μελέτη που έγινε σε δεκατέσσερις υγιείς ενήλικους που ζούσαν σε διαμερίσματα κοντά σε στεγνοκαθαριστήρια, φάνηκε ότι σημείωσαν χαμηλότερες επιδόσεις σε τεστ συμπεριφοράς σε σχέση με τη μέση απόδοση ανθρώπων που δεν είχαν εκτεθεί σε τέτοια χημικά».

«Έτσι, λοιπόν, εξηγείται η κατάσταση σου. Αν κατάλαβα καλά από τη λογοδιάρροιά σου, έχεις γράψει άρθρο για το PERC».

«Όχι ακριβώς. Έκανα μια σχετική έρευνα και μετά είπα στον ιδιοκτήτη από κάτω ότι θα έγραφα ένα άρθρο και θα το κυκλοφορούσα σε όλη τη γειτονιά, καθώς και ότι θα μιλούσα στους υπαλλήλους του στεγνοκαθαριστηρίου για τις επιπτώσεις του PERC στην υγεία τους, κι έτσι μου έκοψε εκατό ευρώ από το νοίκι».

Ο Στιβ την κοίταξε κατάπληκτος. «Και δεν μπορούσαν να βρουν άλλο νοικάρη;»

«Τους είπα ότι θα τα έλεγα και στον επόμενο νοικάρη και σε όποιο άλλο έβρισκαν. Τους έπιασε πανικός».

Ο Στιβ κούνησε το κεφάλι. «Είσαι...»

«Πανέξυπνη;» του είπε χαμογελαστή.

«*Ρουφιάννα δημοσιογράφα*», της απάντησε. «Να σταματήσουμε να σβήνουμε, δίκιο έχουν». Ο Στιβ εξακολουθούσε να την κοιτάζει σαν να την έβλεπε για πρώτη φορά.

«Έι! Μα αφού χρησιμοποιούν PERC!»

«Τότε, να πας να μείνεις κάπου αλλού».

«Μα θα είναι πανάκριβα».

«Κίτν, δεν γίνεται να απειλείς έτσι απλά τον κόσμο. Δεν μπορείς να εκμεταλλεύεσαι τη θέση σου για να πετύχεις αυτό που θέλεις. Αυτό το λένε εκφοβισμό, αν θες να ξέρεις».

«Όχου...» Σήκωσε τα μάτια της ψηλά, πέταξε εκνευρισμένη το σφουγγάρι μέσα στον κουβά και άνοιξε την πόρτα του διαμερίσματος. Άφησε την πόρτα ανοιχτή, κάθισε στο τραπέζι της κουζίνας και περίμενε να την ακολουθήσει και ο Στιβ. Έκοψε μια δαγκωνιά από τα κεκάκια που είχε φέρει μαζί της. Ο Στιβ έκλεισε την πόρτα πίσω του, αλλά δεν κάθισε στο τραπέζι.

«Μήπως θέλεις να βγάλεις ένα βάρος από μέσα σου, Στιβ, για να ξαλαφρώσεις;»

«Πέρασα για να δω αν νιώθεις καλά με την αυριανή δίκη, αλλά όσο περισσότερο σε ακούω τόσο περισσότερο σε λυπάμαι».

Το κεκάκι τής στάθηκε σαν πέτρα στο λαιμό. Το κατάπιε γρήγορα. Και τότε ξαφνικά, ο Στιβ πέρασε στην επίθεση.

«Κατηγόρησες έναν αξιοσέβαστο καθηγητή φυσικής αγωγής, παντρεμένο και πατέρα μικρών παιδιών, ότι κακοποίησε σεξουαλικά δύο μαθήτρες και ότι άφησε τη μία έγκυο. Στην τηλεόραση. Μπροστά σε ολόκληρη τη χώρα. Κι έκανες λάθος».

Τον κοίταξε νιώθοντας τα μάτια της να τσούζουν. Η καρδιά της πονούσε που τον άκουγε να της μιλάει έτσι και, παρότι ήξερε πως είχε σφάλει, πως είχε κάνει λάθος, εντούτοις δεν θεωρούσε ότι της άξιζε να της φέρεται έτσι.

«Τα ξέρω όλα αυτά, ξέρω τι έκανα», είπε με πολύ μεγαλύτερη σιγουριά απ' όση ένιωθε πραγματικά.

«Και λυπάσαι;»

«Φυσικά και λυπάμαι, που να πάρει!» του πέταξε εξοργισμένη. «Η καριέρα μου καταστράφηκε. Κανείς δεν θα με προσλάβει ποτέ ξανά. Στοιχισα ένας θεός ξέρει τι για το δικτυο, έτσι και κερδίσει τη δίκη, που όπως όλα δείχνουν θα την κερδίσει, κι ένας θεός ξέρει πόσα σε νομικά έξοδα· κι ως μη μιλήσουμε για το κύρος τους. Είμαι καμένο χαρτί». Η Κίτυ είδε σαστισμένη τον συνήθως ήρεμο φίλο της να πασχίζει να συγκρατήσει τα νεύρα του.

«Να, Κίτυ, αυτό μ' ενοχλεί σ' εσένα».

«Ποιο;»

«Ο τόνος σου. Φέρεσαι τόσο... επιπόλαια με την όλη κατάσταση».

«Επιπόλαια; Μ' έχει πιάσει πανικός, δεν το βλέπεις, ρε Στιβ!»

«Πανικός για τον εαυτό σου. Για την “Κάθριν Λόγκαν, τηλεοπτική δημοσιογράφο”», είπε βάζοντας τη φράση σε εισαγωγικά.

«Όχι μόνο γι' αυτό». Ξεροκατάπιε. «Ανησυχώ πολύ και για τη δουλειά μου στο *Etcetera*. Κινδυνεύω να χάσω τα πάντα, Στιβ».

Ο Στιβ γέλασε, αλλά ο ήχος του γέλιου του δεν ήταν εύθυμος. «Αυτό ακριβώς λέω κι εγώ. Το ίδιο κάνεις πάλι. Το μόνο που ακούω από το στόμα σου είναι ότι καταστράφηκε το όνομά σου, η υπόληψή σου, η δουλειά σου. Όλα περιστρέφονται γύρω από τον εαυτό σου. Όμως, όταν μου λες τα ηλίθια πράγματα που κάνεις, όπως να απειλείς το σπιτονοικοκύρη σου ότι θα γράψεις ένα δυσμενές άρθρο, ανησυχώ.